“Em fa ràbia cada vegada que hi penso”

Juncà, agafat per Richy, després del dramàtic Girona-Lugo, en què es va escapar l’ascens Foto: L. SERRAT.

Aquell partit em perseguirà sempre. Mentalment va ser molt dur, i després, el ‘play-off’ ja va ser una muntanya

David Juncà (Riumors, 16-11-1993) va deixar el Girona després d’aquella setmana tràgica a Montilivi (primer el Lugo i després el Saragossa) per iniciar una experiència a primera enrolat en les files de l’Eibar. Dos anys després, ja ha jugat 40 partits (31 el curs 2015/16 i 9, el 2016/17) en la màxima categoria. De vacances a l’Alt Empordà, espera que el Girona faci diumenge, per fi, el gran salt.

Aquest any sí?

Jo crec que ho tenen bastant fet. L’avantatge és important i el Getafe també està perdent punts i no s’acosta...

El Girona necessita un punt per pujar i el Saragossa un punt per salvar-se. Tracte fet?

M’hauria estimat més que el Saragossa ja ho tingués tot fet. Però també hauria estat pitjor que necessités guanyar.

Fa dos anys, el Lugo no s’hi jugava res i miri el que va passar...

Sí, sí. Aquell partit em perseguirà sempre. El tinc mal gravat al cap. Cada vegada que hi penso em fa molta ràbia.

Ja té clar que va passar perquè s’acabés escapant un ascens que tenien a la butxaca?

Vam fallar nosaltres no tancant el partit amb el 2-0. Vam fer el més difícil, que era marcar l’1-0, però no vam saber rematar el rival amb un segon gol. I a mesura que el final s’acostava, el rellotge no corria i, en canvi, els nervis es disparaven...

I el Lugo, segurament incentivat econòmicament per l’Sporting, va acabar fent sang...

Sí. Però per molt incentivats que anessin ells, res no podia superar la nostra motivació. El problema va acabar sent nostre, però també és cert que es va fer estrany veure’ls perdre temps en la primera part amb 0-0. I em va empipar molt veure algun jugador rival després del partit rient per sota el nas quan nosaltres estàvem desfets.

Quedava després la via del ‘play-off’, per pujar...

Mentalment, aquell 1-1 va ser un cop molt dur. I la fase d’ascens ja es va convertir en una muntanya per a nosaltres. Sense descans i sense ànims, i quatre partits al davant en deu dies. El 0-3 de Saragossa ja va ser

enganyós perquè amb 0-0 ens vam salvar de miracle d'encaixar dos o tres gols. I l'1-4 en la tornada va ser un exemple que la lliga s'havia acabat la setmana abans.

L'any vinent, Eibar-Girona?

Sí. Per constància i mèrits, l'ascens no es pot escapar.

I a David Juncà, l'ha canviat molt la primera divisió?

Sí. Soc un altre jugador. Ja no faig les coses per instint o sense pensar. A segona, amb el físic ho resols. A primera, si perds la concentració, et maten.

Publicat a:
-L'Esportiu. Comarques Gironines 31-05-2017 Pàgina 4

Font del document:
http://www.lesportiudecatalunya.cat/futbolcat/article/1156318-em-fa-rabia-cada-vegada-que-hi-penso.html